

SÓC TAN FELIÇ!!!

(Una gran aventura: la vida del P. Josep Tous)

Em dic Josep d'Igualada

Bon dia!

Ben segur que molts en veure la meva fotografia ja m'heu conegut.

Sí. Em dic Josep.

Alguns em diuen el P. Tous, d'altres el Pare Fundador, però el que més m'agrada és ésser el vostre amic Josep.

I, entre amics, les aventures s'expliquen i es comparteixen. Per això, si esteu atents us n'explicaré una, d'aventura: la de la meva vida.

Sóc un nadó

En els primers i freds dies de primavera de 1811 vaig alegrar, per primera vegada, la llar d'en Nicolau i la Francesca amb el meu naixement: era el 31 de març.

Quina alegria hi havia a casa! Jo no era pas el primer dels fills, era el novè; però, tant se val! Cada fill és un regal de Déu i, tot i que érem pobres, no hi faltava el més important: l'AMOR.

Igualada, com s'anomena el meu poble, a la província de Barcelona, era petit i poc conegut. La gent que hi vivia era senzilla i pobra, però amable i acollidora, com solen ser la gent dels pobles petits.

Els igualadins, si alguna cosa tenien era fe; la fe en Jesús que dels avis passava als pares i dels pares als fills.

Per això, no van perdre el temps. L'endemà, d'haver nascut em van portar a batejar a la Parròquia de Santa Maria d'Igualada; així jo ja era com ells: un CRISTIÀ, ben petit, tanmateix, però la llavor de la fe ja aniria creixent, perquè tenia uns bons mestres.

Els meus germans grans, la Josefa i en Nicolau, foren els meus padrins. I cal dir-ho ben alt: tota la vida van ser uns bons educadors en seguir els passos de Jesús.

Un infant que plora i riu

No m'entretindré gaire en els anys de la meva infantesa: m'agradava molt jugar i córrer pels carrers d'Igualada amb els amics de l'escola; a casa, amb els meus germans i germanes, que bé ens ho passàvem, quines rialles fèiem! Quan vaig ésser una mica més gran, ajudava els pares en les coses més senzilles, perquè a casa tots col·laboràvem, hi havia feina per a tothom.

Quan al vespre ens trobàvem a casa a la vora del foc, la mare ens explicava la vida de Jesús i d'alguns sants; ens ensenyava a resar. Sempre me'n recordaré: Per Nadal, fèiem el pessebre, cantàvem nadales i la mare em deia a cau d'orella: "Mira Sant Josep, que bo, que amable, que calladet esguardant Jesús i Maria. Vulgue's tu assemblar-te a ell, Josep".

Aquelles paraules de la mare se'm quedaven al cor i les pensava sovint, tot pregant cada nit al nostre Pare Déu.

Que n'era de feliç! Això no treu les dificultats; però des de petit els pares em van ensenyar a ser fort i valent quan les coses no anaven tan bé.

Quan encara no tenia nou anys, els pares van haver de marxar a viure a Barcelona; jo em vaig quedar a Igualada amb els germans petits i la Josefa que ens cuidava; procurava ser amable, obedient, dòcil i afectuós amb tots.

Recordava sovint les paraules que la mare em digué abans de marxar:

"Déu sap el que ens convé...".

Seré Frare

A Barcelona, als pares els va anar bé la feina. Així que, al cap d'un temps, ens n'hi vam anar a viure tots els petits. Els germans grans ja havien començat a casar-se i formar la pròpia família.

I, no us penseu, jo també pensava el que faria de gran. Sempre que somniava despert en el meu futur em venia a la memòria el frare de les almoines que cada dia sortia a captar pels carrers d'Igualada.

I tant va ser així, que vaig prendre una determinació: seré FRARE, com els d'Igualada. Tal dit, tal fet. Ho vaig dir al pare. És clar que era una mica agosarat, només tenia tretze anys, però n'estava ben segur!

El pare em mirà amb dolcesa; li agradava la idea, però calia assegurar-se'n bé. Em va fer esperar un temps, em posava entrebancs... però jo anava preguntant. Quant més costava més ganes en tenia... i esperava pacient mentre anava dient per dins:

“Déu sap el que convé...”

I confiava en el nostre Pare Déu.

Estreno nova vida

Va arribar el dia. Tenia quinze anys quan el pare i jo vam trucar a les portes del Convent dels Caputxins. Sempre me'n recordaré de la cara que posà el frare que em va rebre; em mirà entre estranyat i afectuós i em digué:

“ NOI, has de créixer més”

Però m'hi vaig quedar. Tot vivint amb els frares caputxins vaig esperar un temps més i, finalment, el 18 de febrer de 1827 estrenava la vida de novici caputxí.

De sempre m'agradava passar estones sol, en silenci, resant, llegint la Bíblia, o simplement pensant. Ara era el moment ideal per a fer-ho. Durant un any, a més d'aprendre les quatre coses per a valdre'm per mi mateix, com són cosir la roba, rentar ... la resta del dia era per a dedicar a Jesús, sobretot quan sofria a la Creu o en l'Eucaristia; també a Maria, la nostra Bona Mare i Pastora; a Francesc i Clara d'Assís; i a estimar els altres: nens, joves, homes i dones del món, a tots.

Jo, Fra Josep d'Igualada

Un any que va passar volant. El 19 de febrer de 1828 semblava que el sol brillés més aquell dia! El meu cor vessava de goig; no hi cabia d'alegria!

Deia Sí a Jesús; deia al nostre Pare Déu que estava d'acord amb tot allò que Ell m'havia demanat: la meva vida donada al servei dels altres homes, però sobretot donada, per amor, a Jesús.

Amb la professió religiosa deia a Déu, el nostre Pare del Cel, que jo em considerava del tot seu, i que estava disposat a allò que fos per tal de complaure'l i fer-lo content.

Tot això suposava un canvi molt gran en el meu estil de viure, per això també em feia anomenar diferent, la gent em començà a conèixer per FRA JOSEP D'IGUALADA.

Ja era de Jesús, volia viure com Ell, però encara em mancava una cosa que desitjava amb tot el cor: ser sacerdot, poder convertir el pa i el vi en el seu Cos i la seva Sang; quin misteri! Quan hi pensava, fins i tot en venien esgarriances! Que a prop de Jesús podria estar!

En companyia dels germans

Així van començar els anys d'estudi per tal d'esdevenir un "mossèn". En aquell temps calia donar moltes voltes per ciutats importants per estudiar totes les assignatures; però m'hi vaig acostumar aviat. Cada any, camina que caminaràs, d'un lloc a l'altre: Calella, Girona, Valls, Vilanova... però mai estava sol.

Deixeu-me que m'expliqui.

Els frares, o germans, comencem aquest estil de vida perquè sentim que Jesús ens fa una crida, i nosaltres li responem dient que Sí. Li prometem tres coses molt serioses:

- Viure molt pobres; és a dir, no tenir les coses per a nosaltres sols, sinó saber-ho compartir tot, fins i tot la nostra vida; sí, com si fóssim un regal per als altres: oferir-los les nostres qualitats, el temps, l'alegria, les dificultats...
- Viure junts estimant-nos, tal com Jesús ens ensenya. Com si en cada persona hi veiéssim Jesús. Quan una persona estima una altra, cerca de donar-li aquelles coses que sap que la faran més feliç!
Us imagineu que contents vivíem?
- Viure obediets al nostre Pare Déu i també als altres germans. És a dir, estar disposat a tot, a dir sempre que sí; viure completament lliure, sense posar entrebancs de cap mena a fer allò que Jesús vol.

Enteneu ara per què dic que mai no estava sol? Sempre tenia la bona companyia dels meus germans i, sobretot, la bona companyia del nostre Pare Déu i de la nostra Bona Mare i el seu Fill Jesús.

Tan ben acompanyat com estava, què em podia fer por?

Ja soc capellà

Passaren, doncs, les setmanes, els mesos i els anys. Allò que tant esperava ja estava a les portes. La primavera esclatava en flors, el mes de maig s'obria pas lentament. Em semblava ben bé que els dies tenien més hores de tant com desitjava el moment de ser ordenat sacerdot.

Des del dia 24 de maig de 1834 sóc capellà! Quina joia!

Era jovenet, només tenia 23 anys, però res m'aturava per a complir la feina encomanada per Jesús:

- Consagrar el pa i el vi, repartir-lo a la gent;
- Explicar a tothom el que Jesús va dir i va fer per nosaltres;
- Donar el perdó de Jesús als homes i a les dones dels nostres pobles i ciutats.

Em feia feliç complaure tant com podia Jesús, tot i que a vegades em costés.

He de fugir

Però no tot era de color de rosa...

Fixeu-vos si en vaig passar de moments difícils.

Al cap d'un any vaig anar a viure a Barcelona... i es pot dir que no vaig tenir ni temps de seure. Al cap de dos mesos:

“Josep, corre, fuig de pressa que ens persegueixen, ens volen matar!”

Els germans teníem enemics, persones que no s'atenien a raons, estaven encegades i, portades per l'encegament, no van parar fins que ens van fer fora de les nostres cases. Quina nit tan fosca la del 25 de juliol de 1831! Amagats al castell de Montjuïc sofríem en silenci. En el meu cor pregava confiadament com m'havia ensenyat la mare:

“Déu sap el que ens convé...”

Jo hi afegia:

“Fe i confiança, molta confiança”

Estava ben segur que el nostre Pare Déu vetllava per nosaltres; mentrestant recordava Jesús a la Creu i això em consolava.

Un dia, un altre... érem 277 germans compartint el sofriment allà tancats, fins que pels volts de Santa Clara (l'onze d'agost) les autoritats ens deixaren marxar amb la condició que anéssim lluny de Barcelona. Això ens feia patir; però vaig tenir la sort de fer-me càrrec que hi ha coses que no les podia entendre, que només Déu sabia el perquè; i jo CONFIAVA.

Déu vetlla per mi

D'aquesta manera, altra vegada camina que caminaràs, vàrem començar a enfilejar els pobles un rere l'altre per la costa mediterrània de França fins el Nord d'Itàlia. Dificultats no en faltaven; fred, pocs diners per a comprar el necessari... però res d'això ens va fer perdre les ganes de viure i de continuar endavant. Tot i que, de vegades, em va costar prou i vaig haver de menester valentia.

D'una cosa n'estava ben cert: el nostre Pare Déu vetllava per mi, sense deixar-me ni un instant, i tot el que podia passar-me era pel meu bé.

Una prova n'és que a tot arreu em deixaren celebrar l'Eucaristia, el meu desig més acaronat.

I voleu saber-ne una de divertida? Pels camins, entre pobles, quan ningú ens veia, cantàvem i fèiem quatre salts de contents que estàvem el dos o tres germans que anàvem junts camí d'Itàlia.

Vaig estar disposat sempre a lluitar fins a la fi, per més que em costés... tenia la nostra Bona Mare al costat i pregava confiat.

Arribats a Itàlia, el clima del Piemont no em va anar gens bé per a la salut, una mica delicada; per això al cap de poc temps, vaig tornar a França per a treballar i pregar en un monestir de monges benedictines de Toulouse... allí hi havia un internat de noies... i sabeu què? Vaig començar a pensar en educar el jovent perquè estimés més Jesús.

Tot i que no sempre ens en sabem adonar, el Pare Déu vetlla contínuament per nosaltres. I no ens deixa mai!

Porto la Pau i el Bé

Tan bon punt em va ser permesa l'entrada a la meva terra, vaig emprendre el camí de retorn cap a Barcelona. Havien passat uns vuit anys. Els germans no podíem viure junts en els convents, però sí que podíem ser capellans de les parròquies: Esparreguera, Sant Francesc de Paula, Santa Maria del Mar (Barcelona)...

Com Francesc, intentava portar la Pau i el Bé a la gent del voltant: als pares i germans amb qui vivia a casa; als nens i a les nenes, al jovent, als avis que trobava pel carrer, a les noies que venien a l'Església a parlar amb mi per a demanar consell... Volia portar Jesús a tothom amb les meves paraules i amb la manera que tenia de viure; a poc a poc m'anava fent més humil i comprensiu amb tots.

Una proposta arriscada

Passaven les setmanes, els mesos, els anys.

Semblava que s'hauria acabat el tràfec d'anar d'un lloc a l'altre com temps enrere. Tenia estones de tot: estones de pregària i de silenci; estones d'ajuda als més necessitats, estones d'observar com les nenes i les noies

no gaudien d'educació, que no se'ls ensenyava estimar Jesús...; estones d'escoltar aquelles noies que volien viure només per a Jesús tota la vida.

Una **pregunta** sorgí en el meu interior:

Què vol Déu que faci jo, Fra Josep d'Igualada?

Des de sempre, el que em feia més feliç era mirar de complaure Déu, fent tot el que em demanava, encara que em costés. Si jo hagués estat mandrós o irresponsable poc m'hauria portat bé com a germà de Jesús, ni hauria estat satisfet de mi mateix.

I tal dit, tal fet. El que el Senyor em proposava de fer ho resumeixo en una frase:

“Vessar en el tendre cor dels infants

tot allò que el Pare del Cel em fa saber en la pregària”

Un regal del Pare Déu

La Isabel, la Marta i la Remei eren alegres, amables, educades, disponibles, servicials, dones de pregària, joves i animoses, fermes i decidides: un regal del Pare Déu.

Un desig: viure per Jesús, tot portant la Pau i el Bé als germans.

Una guia: la Mare del Bon Pastor.

Uns models: Francesc i Clara d'Assís.

Un nom: Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor.

Era el 27 de maig de 1850; un dilluns al matí les tres germanes obrien la porta del primer col·legi al poble de Ripoll.

Eren encara unes noietes quan el Senyor les escollí, però sense adonar-se'n el Pare Déu les va anar forjant, fins a fer d'elles, sobretot de la Remei, unes dones fortes, valentes i disposades a tot.

Dies després se'ls ajuntaven d'altres noies: la Mariana, la Maria, la Josefa ... i tantes d'altres. Fins i tot, les meves nebodes: la Francesca, la Teresa i la Filomena.

Ja us podeu imaginar quina joia sentia dins meu... Que n'és d'admirable el Pare Déu! Tot ho fa amb bondat! I recordava el pare i la mare que m'havien ensenyat a pregar. Jo, agraït, repetia:

“Fe i confiança, Déu sap el que ens convé”.

El Pare Déu vetlla per les Germanes.

I no us penseu que tot fos fàcil. Hi havia gent que no volia les germanes; o senzillament trobaven entrebancs, o no tenien prou menjar... però Déu vetllava sempre per nosaltres.

Voleu saber-ne un exemple?

Era l'hivern de l'any 1851, amb un fred! I algunes germanes estaven malaltes. Les germanes que tenien salut eren a la capella resant, abans d'anar a sopar. La Remei i la Mariana sabien que no hi havia res per a menjar. Pregaven. Creixia l'angoixa...

De sobte:

- Obriu germanes, que és tard i tinc pressa! – va cridar un noi.

Van obrir la porta i, sorpresa! Un noiet amb un ase carregat de provisions.

- Bona nit, germanes! Quin fred! Agafeu aquest encàrrec: pa, ous, arròs...

Les germanes, admirades, li pregunten:

- De part de qui?

La seva resposta esquivava la pregunta.

- Vinga, germanes, agafeu-lo! Que fa fred!

I afegeix:

- Ah, se m'oblidava: En aquella botiga (assenyalant la cantonada del carrer) demà podreu comprar-hi tot el que vulgueu que està pagat.

Les germanes insistien:

- Però, de part de qui?

El noi només contestà:

- No ho sé. Bona nit!

I el noiet va desaparèixer en la fosca nit.

Jo, per la meva part, tot sovint, feia viatges des de Barcelona i, amb el pas dels anys, vaig començar a moure'm per a cercar nous llocs on anar a viure i educar la mainada. Amb poc temps hi havia germanes a Ripoll, Capellades, Sant Quirze de Besora, Barcelona, Madrid, etc.

El Pare Déu se m'emporta al Cel

Amb tot, m'anava fent gran i la meva salut empitjorava; cada vegada podia viatjar menys: tot se'm feia feixuc. Em feia patir no poder estar a prop de les germanes, però em mantenia en una pau tranquil·la, serè, confiat i pregava molt.

En els darrers temps anava cada dia a celebrar la Missa a la comunitat de Barcelona, amb les germanes.

De mica en mica, Jesús em donava a entendre que la fi de la meva vida en aquest món era a prop. No em sabia gens de greu, fins i tot li demanava al Pare Déu:

“Quan serà que em voldràs amb Tu?”

Estava content perquè podia dir, com un servent a disposició de l'amo, que tenia la feina feta: Missió acomplerta!

I vet aquí que un dia tot celebrant l'Eucaristia amb les germanes, poc abans de consagrar el pa i el vi, el Pare Déu se m'endugué al Cel a gaudir de la seva companyia per sempre.

Era el primer dilluns de la Quaresma de 1871, un 27 de febrer.

D'aleshores ençà, visc al Cel amb Jesús, molt feliç.

Parlen de mi

Els qui m'havien conegut parlaven de mi. Sobretot les germanes començaren a parlar del seu Pare Fundador, del que les havia cuidat i estimat molt tota la vida.

I, a poc a poc, també d'altres persones em començaren a dedicar cançons, poemes... a parlar i escriure sobre la meva vida, com si m'haguessin conegut.

Encara ara diuen:

“Va passar la seva vida silenciosament, treballant humilment en les coses senzilles de cada dia, volent seguir el Bon Pastor tot fent el Bé i sembrant la Pau arreu; pregant i estimant des del fons del cor”

I se m'escapa un somriure.

Des del Cel

Des del cel us parlo i ...

Sóc tan feliç!

A prop del Pare Déu i de Jesús,
de Maria, de Francesc, de Clara...

Quan us veig a vosaltres

me'n recordo com era jo a la terra:

bondadós, comprensiu,

atent, assenyat,
silenciós, humil, pobre.
Treballador, no m'espantaven
ni la feina ni els entrebancs.

El Pare Déu m'escollí
per tal de ser deixeble del seu Fill Jesús.
Des de llavors, vaig viure només per a Ell,
el meu Mestre i Pastor;
disposat a tot per Ell,
fos el que fos,
costés el que costés.

Jesús va ser-ho tot per a mi.
Vaig estimar-lo
amb tot el cor,
amb tota l'ànima,
amb totes les forces
i em va ensenyar a estimar tothom.

BENEÏT SIGUI EL NOSTRE PARE DÉU
PER AQUESTA AVENTURA DE LA MEVA VIDA.
GRÀCIES!!

Al Cel me'n recordo de vosaltres:
de l'infant que juga,
del noi que estudia,

del jove que cerca un món millor,
del pare i de la mare que treballen,
del que plora i del que riu...
i en parlo a Jesús
que us coneix pel vostre nom.

I sempre tinc un record ple d'estimació
per les meves germanes,
els infants i joves que eduquen;
i per tots els que em coneixen
i em diuen.

PARE JOSEP TOUS,
PREGA PER NOSALTRES!